

„СЛІДАМИ

МАЛОЇ

СВЯТОЇ”

«Я пастир добрий, і знаю своїх, і мої знають мене; як знає мене Отець і я знаю Отця, і душу свою кладу я за вівці. Та й інші маю вівці, що не з цієї отари, й ті маю привести, і почують мій голос, і буде одна отара й один пастир».

(Іван, X. 14-16).

«SLIDAMY MALOÏ SVIATOÏ»

(„SUR LES TRACES DE LA PETITE SAINTE”)

TRIMESTRIEL

РІК III.

Жовтень — Листопад — Грудень 1950.

Ч. 4 (12).

Année III.

Octobre - Novembre - Décembre 1950.

Nr.: 4 (12)

« Слідами Малої Святої »

КВАРТАЛЬНИК

Адреса:

“**Sur les traces de la Petite Sainte**”
15, Square Côte-St-Thibault
Bois-Colombes (Seine)

ПЕРЕДПЛАТА: річно — 120 фр.
поодиноке число — 30 фр.

ЗАКОРДОНОМ:
рівновартність у краєвій валюті.

посилати на чекове conto:
Paris C. C. 6893-89
L'Abbé Prokopiw Julien,
15, Square Côte-St-Thibault,
Bois-Colombes (Seine)

ВІДЙШЛИ ПО ВІЧНУ НАГОРОДУ...

По довгій і важкій недузї упокоїв-ся в Бозі дня 6. серпня б. р. заосмот-рений Найсвятішими Тайнами, в 53 році життя і 29 році священства о. **Северин Сапрун** Душпастир Парижа-Округи, Архипресвітер Храму св. Володи-мира Великого в Парижі, Декан укр. кат. духовенства у Франції. По-кійний був членом Священничого Сою-зу св. Терені та співробітником нашо-го журналіка. Поручаємо його душу молитвам Читачів і членів Священи-чого Союзу, а Рідні Покійного ви-словлюємо глибоке співчуття.

Несподівана смерть забрала дня 29. липня б. р. бл. пам. **Степана Стрига-нина**, зразкового громадянина, одно-го з перших передплатників нашого журналіка, Мужа нашої Кольпортер-ки і Батька 6 членів “Вервиці дітей”. Покійний відійшов в 49 році життя як гірник у південній Франції. Його душу поручаємо молитвам Читачів і членів “Вервиці дітей”, а Рідні Покій-ного складаємо вислови глибокого співчуття.

Редакція.

ДЯКУЮТЬ ЗА ОТРИМАНІ ЛАСКИ

Матінці Божій, св. Йосифові, св. Отцю Николаю і св. Терені за поміч в одній справі дякує рідня Степанчаків.

Матері Божій і св. Терені за вислухані молитви дякує Розалія С.

“Ми діти Іваївської школи (Брази-лія) складаємо щиру подяку святій Терені від Дитяти Ісус за майже чу-десне uzдоровлення нашого о. Па-роха о. Методія Нички ЧСВВ з тяж-кої і небезпечної хвороби. Свята Те-реня вислухала наші просьби й обда-рила нас однією зі своїх чудесних рож. Ось де нам шукати помочі в наших потребах...” (слідують підпи-си 22 дітей).

ПРОСЯТЬ О МОЛИТВИ

За здоровля (Щирба Я. з Канади), Цюпа Марія (С.Ш.А.).

ЗНАЧКИ НА МІСІЇ ПРИСЛАЛИ:

Бр. Теодор, о. Тетерка І., о. Кури-лас Б. ЧНІ, С. Марія, Лозинський Ф., діти зі школи в Іваях (Бразилія).

ЗМІНА АДРЕСИ ЖУРНАЛІКА

Просимо звернути увагу на нову зміну адреси нашого журналіка. Во-на є така:

“**Sur les traces de la Petite Sainte**”
15, Square Côte-St-Thibault,
Bois-Colombes (Seine)

Число чекового конта є незмінене і тому передплату можна вислати старими мандатами.

ПОДАВАЙТЕ ДО ВІДОМА ПРО ЗМІНУ АДРЕСИ

У випадку зміни адреси просимо повідомити про це адміністрацію і за-подати свою попередню адресу. При зміні адреси залучити 15 фр. на по-криття коштів зміни адреси.

«СЛІДАМИ МАЛОЇ СВЯТОЇ»

КВАРТАЛЬНИК

Рік III. На Чужині Ч.: 4 (12)

ЖОВТЕНЬ — ЛИСТОПАД — ГРУДЕНЬ 1950

СВЯТИЙ ЙОСИФ ПРАВДИВИЙ І ДІЯЛЬНИЙ СЛУГА БОЖИЙ

(з нагоди місяця жовтня — місяця св. Обручника Йосифа)

В теперішніх важких для св. Церкви часах добре буде глянути на постать св. Обручника Йосифа і в ньому приглянутися, якими повинні бути ми всі, що маємо можливість свобідно визнавати св. Віру. Св. Йосиф стає перед нами взором гідним до наслідування для кожного християнина, якого потребує наша доба. Бо багато вірних ломиться духом, коли бачить стільки недомагань різного рода в теперішній християнській суспільності і декому часом приходять сумнів, чи св. Церква дійсно здібна розв'язати всі проблеми.

Причина тих недомагань не у св. Церкві, але у самих вірних, які мають злий підхід до Христової Євангелії. Вірні дуже часто не розуміють значення притчі Спасителя про сівача. Вони знають, що конечне є, щоб Небесний Сівач кинув своє зерно, але забувають на потребу обробляти цю землю, де Христовий сівач кидає насіння. Забувають, що вони повинні і мусять співпрацювати з Божою ласкою, що замало є прийняти Боже слово, не памятають, що Господь не робитиме чуда в їхніх душах, якщо вони не доложать своїх зусиль. Коротко: багато вірних розуміє християнське життя як щось бездільне, уважаючи що вистарчить, щоб священники виконували свою працю, а вони, ті вірні тільки тому приглядаються бездушно. Одним словом вірні

забувають, що їх обовязком так, як і священників це служба для Христової справи, це служба у св. Церкві, активна співпраця з Христом.

Взором для нас є св. Йосиф

А гляньмо на св. Йосифа. Він піднесений до високої гідности опікуна св. Родини ні один день не тратить з очей свого почесного обовязку служби св. Родині. Його життя це служба для Христа і Його Матері. Він не вимагає від Ісуса чудес для себе, щоб влегшити собі працю телі, щоб полегшити умовини життя, чи оминуть втечу до Єгипту. Ні! Він вповні

свідомий, що це його обов'язок виконання Божої волі в службі для Христа. Цю Божу волю бачить св. Йосиф в усіх хвилинах свого життя і старається вірно її виконати. Ціле його життя повне різного рода звичайних діл, яких змістом є одно: служба для Христа. Він не вдоволяється тільки холодним величанням: подивом для Христа, але йде вірно за Ним ціле своє життя до посліднього віддиху. Ось так розумів свої завдання св. Йосиф, Опікун св. Родини.

Так треба розуміти і нам всім свої завдання, нам членам великої родини, якій на імя Христово Церква. Сповняти Божу волю через ціле наше життя тут на землі, шукати цієї Божої волі в обов'язках нашого стану, у Божих заповідях, у подіях, що їх приносить час.

Служба для Христової церкви це наш почесний, а разом і головний обов'язок. Бо св. Церква це не є відпочинкова інституція.

Ми ж належимо до Церкви воюючої, себто до тієї частини св. Церкви, якої завданням є здобувати царство небесне і боротися з царством тьми. А до цього треба, щоб ми всеціло служили Христові.

Наші часи

Наші часи вимагають від вірних членів св. Церкви не чого іншого як саме цієї беззастережної служби для Христа. Служби не десь в укрятті, де нас ніхто не бачить. Ні! Вимагає служби в усіх проявах життя, служби аж до героїзму, а коли буде потрібно то навіть і до мучеництва по взору Божественного Спасителя. Ось те, чого вимагають наші часи.

Тому зустрічаючи місяць жовтень, місяць св. Йосифа, просімо св. Обручника, щоб випросив нам всім ласку бути за Його взором такими вірними слугами Христа, як Він був за свого життя на землі.

о. Юліян Прокопів.

В ДЕНЬ ТРЕТЬОГО ЖОВТНЯ

День 3. жовтня це день, коли в кат. Церкві призначено обходження пам'яті св. Терені від Дитятка Ісус. Призначено цей день як третій день, який слідує по річниці її смерті в день 30 вересня 1897. І рік-річно в цю днину вірні почитателі св. Терені складають її свій поклін та заносять мольби, щоб Мала Свята не поскупила їм своїх "рож".

Таким же поклоном нехай будуть і ці рядки, свята Тереню. Хай вони будуть висловом вдячності й подяки Тобі за всі ці ласки, які ми від Бога отримали за Твоїм заступництвом. Бо кожний з Читачів нашого журналика щось Тобі завдячує... Неодну "рожу" Ти їм випросила. "Священничий Союз", який з кожним днем зростає, "Вервиця дітей" віддана Тобі в опіку, якої ради ростуть щодня по всіх країнах, куди доля розкинула наших найменших, журнал "Слідами Малої Святої", яким Ти так щедро опікуєшся і здобуєш хораз то нові ряди вірних Читачів і співробітників... Багато, багато ласк ми отримали за Твоїм заступництвом.

Але ще більші ці духовні ласки, ще більші користі для душ, які задивлені в Твій світлий Шлях духовного дитинства йдуть дорогою довіри і любови до Бога і так прямують на вершини святости, хоч в очах людей вони сірі, звичайні істоти... Так, як і Ти була... Багато Твоїх почитателів пішло вже до Неба по нагороду. Вони вже з Тобою радіють вічним щастям. За тих, що відійшли і за тих, що живуть, в кожний перший четвер місяця приноситься **Безкровна Жертва** і невидимо лучить в одну духову громаду.

То ж дозволь, свята Тереню, що в днину Третого жовтня в імені цієї духовної громади Тобі зложимо щиру подяку за всі "рожі", а разом з тим і наше сердечне благання: встався перед престолом Всевишнього, проси Пречисту, щоб дозволила нашій громаді розростися в велику родину на звільнених землях Рідного краю, де Ти сіятимеш свої "рожі"...

П.

ДОБРИЙ ПАСТИР І ПРАВДИВЕ СТАДО

ТОДІ знову говорив їм Ісус: «Істинно, істинно кажу вам: Я двері вівцям. Усі, скільки їх прийшло передомною, — це злодії і розбійники, але не послухали їх вівці. Я двері; хто через мене ввійде, спасеться, і входитьиме, й виходитиме, і знайде пашу. Злодій не приходить, як тільки на те, щоб украсти, і вбивати, і погубити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком мали. Я — пастир добрий; пастир добрий душу свою кладе за вівці. А наймит, як він

не пастир вівцям і йому вівці не свої, бачить, що вовк наближається, тай кидає вівці й утікає; а вовк хапає їх і розпуджує (вівці); наймит же втікає, бо він наймит і не дбає про вівці. Я — пастир добрий, і знаю своїх, і мої знають мене; як знає мене Отець і я знаю Отця, і душу свою кладу за вівці. Та й інші маю вівці, що не з цієї отари, й ті маю привести, і почують мій голос, і буде одна отара й один пастир.

(Іван Х.7-16).

НА РОЗМОВІ З ІСУСОМ

ОСІННЄ сонце, що щораз то слабшими променнями озолочує дні моєї скитальщини навіває якийсь мелянхолійний настрій на мою душу. Душа моя мимоволі лине спогадами до нашої рідної осені, яка красила рідні поля бабиним літом і вбирала їх в чудову шагу. Ні, немає такої другої гарної осені, як наша...

В такому настрою сповитому спогадами моя душа шукає Когось, якому могла б звіритися з почуваннями свого серця, розказати про всю ніжну любов до свого рідного, яка ворухить серце. На чужині і навіть не пробує шукати такої істоти, бо її не знайде. Кожний занятий своїми справами і лиш плечима здвигне на мої почування. Але я вже знаю, до кого прийду, знаю, кому розкажу про все, що непокоїть мое серце: до Тебе, мій Ісусе, до Тебе мій Приятелю я піду і Тобі все розкажу.

Ти знаєш, Ісусе про цю ніжну любов до всього, що рідне, яка проникає всі глибини мого серця. Ти ж Сам так безмежно любив свій нарід. Ти розумієш тугу за батьківщиною, бо Ти Сам, ще малим також розлучався з нею, коли втікав на чужину. Мое серце ворухить лиш одне: коли? Коли прийде і для мене ця хвилина, в яку зможу знову привітати рідні

пороги, коли то знову зможу радіти чудовим осіннім сонцем рідного Краю, бо я так люблю цю нашу рідну осінь... Коли?

За приміром Твого улюбленого ученика св. Івана я приложу свою голову до Твого люблячого Серця. Я певний, що в Ньому знайду відповідь... «Я пастир добрий... Я знаю своїх... Я душу кладу за вівці...», чую голос Твого Серця. Так, Ісусе. Розумію... Ти наш Пастир. Лиш тоді, коли за Твоїм-голосом підемо, лиш тоді домів повернемо...

«Та й інші маю вівці, що не з цієї отари, й ті маю привести, і почують мій голос, і буде одна отара й один пастир...», чую дальше голос Твого Серця. Ми всі на чужині так бажаємо єдності, про неї стільки у нас говориться, стільки пишеться, а на жаль її ще немає. А чому? Тому, що цієї єдності шукають поза Тобою, мій Дорогий Приятелю. І даремно шукатимуть поза Тобою, бо **правдива єдність лиш в Тобі, Ісусе.**

«Зближіться до Нього!», кликатиму тепер до всіх своїх братів. Зближіться до Ісуса, в Його Найсолодшому Серці обєднайтеся всі, всі без різниці. А щойно тоді зможете всі спокійно глядіти в майбутнє. Припадимо до Нього, наповнімо наші серця ревною молитвою, оновимо свої душі обно-

вою св. Тайн. Щойно тоді запанує єдність між нами. Всяка інша єдність не матиме цієї сили, щоб нас злучила...

Дорогий Приятелю! Дякую Тобі за ці слова потіхи і напiмнення, якi Ти даєш мені кожним разом, коли приходжу до Тебе. Я вірю тепер, я свято вірю, що мої мрії здійсняться незабаром: що мої брати всі обєднаються біля Тебе

і під Твоїм проводом вернуть в Рідний край, щоб там будувати Твоє царство Правди і Справедливості. Вірю що прийде така хвилинка і молю Тебе, щоб Ти приспішив Єдність моїх братів!

Я знову радітиму чудовою осінню Рідного краю... Бо я люблю її, цю нашу рідну, чудову осінь...

Твоя Дитина.

ЗА МНОЮ ТВОРЦІ БОЖИХ ДІЛ!

Не було сонця, ні землі...
А були ангели святі...
Ясніші від яскравих зір...
Могучі силою без мір...

Задивлений в свою красу
І ясність дивну, світляну,
Люцифер гордості шукав,
І свій престіл на небі клав...

До бою став ангельський чин...
А з вірних Господа дружин
Повстала перша та війна,
Причина горя, муки, зла...

Без вагань і без тривоги...
Понеслось слово: Хто, як Бог?
За мною творці Божих діл!
Архангел кликав Михайл...

Розвіялись бунтарські сні,
Відкрились пекла муки тьми...
Люцифер в пеклі застогнав,
До бою, гніву світ візав...

Борба кипить ще й в наші дні,
Облудним словом, в мерзоті...
У бій ставайте без тривоги,
За вами правда. З вами Бог!

о. Євген Мацелюх.

МУЧЕНИЦЯ — ДІВА ХХ СТОРІЧЧЯ

(К а н о н і з а ц і я)

“Дивний Бог в святих своїх” — гомосить псалом. Дійсно дивний... Бо де-як-де, але в житті святих найбільше прославляєсь Ім'я Боже тут на землі, найбільш дивно виявляються незбагнуті пляни Божого Провидіння. Мале, нікому незнане світу цього вибирає Господь, — щоб винести його до слави і почестей найвищих, яких світ не може дати. Проста селянська дівчинка, неграмотна Марія Горетті за цих кілька годин терпіння

і муки, в яких заявила вірність Божим заповідям, — тепер переросла всіх мудрців цього світу і всіх полководців, всіх політиків; бо її ім'я стало тепер найбільш знаним і виговорюваним у християнському світі. А проголошення її святою відбулося серед таких торжеств і такого здвигу народу, якого дотепер не знає історія канонізацій. Ба щобільше, її популярність тепер заповідає велич, якою вона буде належати до найбільших святих в

туземному понятті людей; вона буде стояти побіч св. Терені від Дитяти Ісуса і побіч св. Івана Хрестителя, в якого Празник (різдва) її проголошено святою; це також не сліпий випадок — а зарядження Божої Премудрости.

Приготування

Само торжество канонізації Марії Горетті відбулось не 25 червня, але в навечеря вечером; не в церкві, а на площі під голим небом. Це дотепер перший і одинокий та виїмковий випадок в історії Церкви. Самі організатори торжества були заскочені, бо вже кілька тижнів наперед було 185 тис. зголошень за білетами, тоді коли найбільша церква світу — базиліка св. Петра може помістити тільки 70-80 тисяч. Треба було зарадити якось. Перенесено отже саму канонізацію з 25. на 24. червня вечера (в цей день — Рієдо св. Івана Хрестителя після нов. стилю!), на площу — не в церкві, як дотепер, а в сам день 25 призначено Службу Божу в честь нової Святої.

Не дасться тут у цих кількох рядках Читачам представити точно, як Бог через свою св. Церкву зготовив земське звеличення своєї Слуги. Понимаємо і це, що вже передтим сильна пропаганда у формі різних лозунгів, образів, окремих писем і преси про Святу Героїню, якими були засипані всі кіоски Риму, — приготувала окремий настрій. Або й після канонізації многи богослуження в честь Святої та урочисті походи — процесії з моцями Святої, як по Римі, так і по цілій дієцезії, де вона жила і життя скінчила; куди ніколи за життя не ступала і не могла ступати її нога — так, що дух Марійки опанував усю околицю і царив над нею. Все те поминаємо, а обмежимось тільки до найважливіших пунктів торжества. Його найкраще змалював сам св. Отець в канонізаційній промові: "Милым зарядженням Божого Провидіння найвище відзначення покірної дочки народу збулось в цей погідний вечір серед торжества, якому рівних немає та в формі дотепер одинокий в історії Церкви; (збулось не відзначення) серед простору і величі цього таємничого місця (площі), яке стало святинею під небоскломом, що співає славу Всевишнього. Те відзначення так довго Вами (Браття і Сини) дождане, збулось при участі вірних так численній, якої ніколи дотепер не бачили другі канонізації..." Так опи-

сав Папа, — подію, що її перед хвилиною довершив. І дійсно: не могло налюбуватись око людське, коли не в душній атмосфері замкненої святині — а під голим небом у вечірніх годинах, під останні похвовзнення проміння заходячого сонця, під тихий подув легесенького вітру, гляділо на те море голів, що схилились в поклони перед "маленькою та солодкою мученицею за чистоту", як її назвав Папа.

Учасники

Обряд канонізації розпочався процесією клиру, що виходила із ватиканських забудувань і переходячи через площу св. Петра, розпливалась перед чолом базиліки. За процесією слідував стендарт — великий образ Святої, за яким ступало двох братів Святої і піддержували звисаючі ленти-прикраси. Мама Святої задля старости і немочі не могла йти, а тільки крізь одно із вікон приглядалась весь час урочистим обрядам. За образом уже процесія єпископів і кардиналів (було около 150 єпископів!) і цілого папського почоту та й сам Папа на кінці. Ці ряди церковної Єрархії, ці лави різних монаших чинів — квіту християнського життя, із піснею Літанії до Всіх Святих і до Цариці Небес — відзеркалювали похід Церкви прославленої в Небі. А все це серед негасаючого шуму топви вірних, та під бурхливий звук оплесків і окликів, яким не було ні стриму ні кінця, а які відбиваючись від мурів святині і колюмнад, взносились під обляки — линули до стіп Святої в небо. Коли вже все встановилось і втихло — зачались обряди. Під звук стихаючих труб папської оркестри Папа сідає на трон, кардинали підходять і, цілуючи перстень і ризу, віддають т. зв. акт послуху Папі, відтак кардинал прокуратор канонізації просить Намісника Христового о ласку проголошення Святою Марію Горетті. Св. Отець звертаєсь о поміч до Всевишнього — тому клякає і кілька хвилин молиться о просвічення. На площі все замовкло... царює ідеальна тишина. Тимчасом око глядача звернуло зір по площі і що бачить: океан голів людських, непроглядні лави молоді зорганізованої в гуртки, кожний із своїми траспарентами і лозунгами з відповідними кличами в честь Святої. Трибуни заповнені представниками різних народів. На почесних місцях — Президент Держави і кількох Міністрів; а дальше

представники різних організацій. З вікон глядять здивовано на тріумф Дочки старенька мати і надає окремого характеру торжеству; бо ж ще не було канонізації, де б за життя і на очах матері канонізовано її дитину. На окремому місці близько престолу — ті, що дізнали уздоровлень за заступництвом Марії, між ними один робітник. **Всі класи суцільні тут заступлені**, не має між ними різниці, всі злились в одно й однаково клонять свої голови перед Головою Церкви Христової та перед малою, вбогою анальфabetкою-дочкою цієї Церкви. **Ось образ майбутнього віку:** царство без різниці стану, чи полу (Гал. III, 28; I Кор. XII, 13). Збір різних паломниць на площі вказував, що не було тут і різниці між націями (Рим. X, 12), як і в будучому царстві не буде їх. Бо ж і сама ця Свята перестала бути власністю одної нації — а перейшла на власність Церкви, яка є одною і спільною для всіх народів. Правда, своя нація може мати честь, що її видала із себе, але право до почитання, чи до її заступництва набувають тепер всі вірні члени одної Церкви. Такий то образ розкрився перед оком глядача.

Канонізація

А тимчасом Папа піднісся із молитви і зачав пісню — молитву о призначенні помічі св. Духа, після якої щойно проголосив непомилно **формулу канонізації**, що "блаженна Марія Горетті Діва і Мучениця є Святою". Дзвінкий та енергійний голос Папи через голосників залучені на фронті базиліки св. Петра так відбивався, що видалось вся базиліка і вся площа говорить, а з нею і цілі століття відзиваються, які тут на них витиснули і залишили своє п'ятно. На площі зашуміло від оплесків і окликів, а шум поширився далі на поблизу вулиці й доми, заповнені таким же самим морем голів; цей гомін, подібно як передтим голос Папи, долітаючи голосників, рознісся на хвилях радія і на всю землю... Кружляючи горою літаки і розсипуючі лютючки в честь Святої — теж допов-

нювали розбуджений настрій. Згаданою формулою обряд канонізації вже довершений. Ще тільки гимн подяки "Тебе Бога хвалим", ще молитва до нової Святої, і торжество кінчається.

Промова Папи

Накінєць ще св. Отець перший виголошує промову на честь нової Святої. В цій промові Батько християн шукає за причинами, які стягнули такі маси народу на цю канонізацію. І на запити: "Чому, Дорогі Діти, Ви так численно зібрались на прославлення Марії Горетті? Чому Марія Горетті так насильно здобула Ваші серця?..." — відповідає, що на цьому світі, виглядало б зогнилому і затопленому в багні грішних розкошей, є ще не то мала горстка вибранців, які прагнуть неба і чистої атмосфери, — але є ще й незлічимі маси тих, на яких надприродний запах християнської чистоти відділює потягаючо і принадно. Далі підкреслив Папа, що за чеснотою чистоти Марії Горетті крились і ще інші чесноти християнські, як: повне панування душі над матерією, ніжна любов і послух батькам, любов і посвята до праці та обов'язків шоденних, убожество, дух молитви і релігійність, **гаряче бажання Ісуса Евхаристійного**, а вкіні цариця чеснот — любов. що виявилась у геройському прощенні своєму вбивцеві в годині смерті. Заохотою молоді до наслідування Марії в чистоті і цих других чеснотах, та закликком батьків до береження своїх дітей перед небезпеками, а накінєць молитвою — похвалою до Марії Горетті закінчив Папа промову. Відтак уділив присутнім Апостольське Благословення і при звуках пісні "Ти є Петро" залишив місце, де збулась велика подія.

Непроглядні маси неначе повільно розпливались у вечірньому сумеркові по вулицях Риму. Гармонійна мелодія дзвонів та срібliste світло місяця проводжало всіх на нічній спочинок. Дух Марії царював над Вічним Містом!

Очевидець.

ПІД ПОКРОВОМ БОЖОЇ МАТЕРІ

Цьогорічний Святий Рік побіч всіх своїх величавих обходів матиме ще одну велику подію в житті Церкви: дня 1. листопада б. р. Святіший Отець Пій XII про-

мою католицької Церкви правду голосить правдою віри, або догпро **Внебовзяття** (з тілом) **Пресвятої Богородиці**, тобто, що Пречиста Діва Марія по смерті була

з тілом взята до неба. Ця правда була в Церкві принята вже з давен-давна. Але щойно в цьому році за згодою єпископів цілого світу це буде проголошено правдою віри. Це зовсім зрозуміле, що коли Марія була Непорочно Зачата, то не могла підлягати смерті, яка для нас являється наслідком первородного гріха. Вона була зачата без первородного гріха, то і її тіло не могло підлягати знищенню. Божий Син забрав Тіло Своєї Матері до неба.

Тому радіймо, Дорогі Читачі цим новим вивищенням нашої Небесної Неньки і своїми молитвами до Неї покажімо Її, що нам дорога ця правда. Празник Успення це найбільший Богородичний Празник Східної Церкви, до якого приготавлиється навіть окре-

мим постом Спасівкою. Перед цим великим святом сотки прочан йшли поклонитися чудотворним іконам Богоматері.

З нагоди такого вивищення Божої Маті певно не відмовить обильних ласк тим всім, що до Неї поспішать з мольбами. Тож поспішімо зокрема ми, члени нашої Церкви, де так любили празник Успення Пречистої і просімо Божу Матір, щоб з нагоди цього проголошення зіслала обильні ласки на нашу переслідувану Церкву і приспішила хвилину зєднання Східної Церкви з католицькою Церквою. Може проголошення правди про Внебсвяття (з тілом) Пречистої започаткує злуку обох Церков, які обі так люблять і почитають Божу Матір.

П.

«НАСЛІДУВАННЯ ХРИСТА»

ПЕРША КНИГА

Г л а в а 2.

Про маловаження своєї власної особи.

КОЖНИЙ чоловік вже з природи бажає щось знати; але що дає знання без страху Божого?

Поправді кращий є покірний селянин, котрий служить Богу, ніж гордий мудрець, котрий не дбає за себе, а глядить за оточенням небесних планет.

Хто себе добре пізнає, той у своїх власних очах маліє і він не тішиться людськими похвалами.

“Коли б я знав усе, що є на світі, а не мав у собі любови” (I. Кор. 13,2) що помогло б мені воно перед Богом, котрий колись буде судити мене по моїм учинкам?

Лиши ту непомірковану жадобу знання; бо в ньому буває велике розсіяння думок і баламутство.

Вчені дуже хотять, щоб їх люди бачили і вважали за мудрих.

Багато є таких річей, котрих знання або дуже мало, або такія ніякого хісна душі не приносять.

І дуже нерозумний є той, хто глядає всего іншого, а не того, що веде його до спасіння.

Велика сила слів не наситить душі; але праведне життя оживляє ум і чиста совість дає велике вповання на Бога.

Чим більше і краще ти що знаєш, тим тяжше за те будуть тебе судити, коли не будеш тим святіше жити.

Тому не чванись великим хистом, ані наукою; але радше потерпай за те знання, котре тобі дано.

Коли тобі здається, що ти багато знаєш і досить добре все те розумієш, то знай, що ще далеко більше є того, чого ти не знаєш.

“Не гордись” (Рим. II, 20), але радше признавайся до свого нецтва.

Чому хочеш ставити себе висше над другого, коли є більше таких, що більше вчені від тебе і більше досвідчені в законі?

Коли хочеш знати і навчитися чогось корисного, люби те, щоби про тебе ніхто не знав і ні за що тебе не мав.

Найвижша і найправдивіша наука є така: правдиве пізнання своєї власної особи.

Себе ні за що мати, а других завсідди добре і високо цінити, — то велика мудрість і праведність.

Коли б ти навіть видів, що хтось явно грішить, або що він допускається якого тяжкого злочину, то все ще ти не повинен уважати себе за кращого: бо не знаєш, як довго зможеш витривати в праведності.

Ми всі є немічні, а ти не вважай нікого за гірше немічного, ніж ти сам. (Дальше буде)

РЕДАКЦІЯ нашого квартальника має велике щастя мати дорогоцінні моці цього «Забутого Святого». Забутий Святий? скаже дехто. Як це можливе? Так, забутий, вправді не св. Церквою, бо вона його між Святих зачислила. Але **забутий нами**, Дорогі Читачі. Забутий нами, а це ж наш рідний Святий. Це **святий священномученик Йосафат**. Наш брат по крові, наш рідний Святий. На сторінках нашого журналіка писалося про него в додатку «Вервиця дітей» (в ч. 10: «Мала іскра, що розпалила вогонь любови»). Але цього замало. Тому згадаємо про нього тепер, коли в місяці листопаді (дня 12 листопада) припадає його свято. Та говоритимемо про нього не словами когось з наших. Ні! Нарочно наведемо слова чужинця, щоб ми переконалися, як доцінюють нашого Святого чужі, а як часто кидають на нього наклепи таки наші, рідні брати Святого...

Діяльність Святого

«Іван Кунцевич, народжений в місті, що носить ім'я св. князя Володимира, мабуть від свого дитинства був призначений для апостол'яту, «щоб усі були одно». Від самих початків він проявляв велику ревність у молитвах за єдність Церкви; згодом слова Ісуса, «щоб усі були одно», стали улюбленою темою його проповідей між народом, між католиками й некатоліками. В 24 році життя він постановив посвятитися цілковито цій праці і став монахом св. Василія Великого, дістаючи ім'я Йосафата. Він висвятився на священника, став зверхником свого монастиря, опісля Єпископом-Помічником свого Архиепископа, а врешті сам став Архиепископом Полоцька і навернув багато тисяч душ. Усім проповідував, що Христос незмінний і вічний. «Ісус Христос, вчора і сьогодні», він доказував це незединеним, користуючись таки їх власними книжками словянської літургії, а в дискусії

з ними й з усіма іншими він давав незаперечні аргументи з теології й історії. Йосафат мав одну характеристичну прикмету, яка більше, як другі його черти притягала до нього слухачів, а цим було його **глибоке удуховлення**, яке скоро перемінилося у численні акти особливої добродійности супроти вбогих і слабих, грішників і ворогів. В його присутності траплялося часто, що він був зворушений глибокою батьківською і братерською любовю, тоді, коли ті, що підбурювали народ, були ведені ненавистю, ненавистю Христа і Його Церкви, ненавистю супроти «одного стада й одного пастиря». Це було очевидне, що він працював для свободи сумління в душі універсального братерства, який є духом Церкви, одної, святої і католицької; бо всі зусилля противників мали на меті доводити до національних і місцевих поділів, а також держати народ під владою і тиранією політиканів. Він добре розумів правду і не був ніколи втомлений у проповідуванні її для добра, свободи і вічного спасення свого улюбленого народу.

Мучеництво

Його підступно атакували стільки разів, стільки підбурювали, що можна було легко передбачити його кінець. Але Йосафат серед таких обставин спокійно й відважно дальше проповідував про Христа і Його Церкву. Це сталося **12. листопада 1623 року**. Всі знали, що святий Архиепископ Полоцький напевно виступить публично перед своїм народом і напевно зробить на нього велике враження, повчить та підбадьорить. Один з провідників нападу, як тільки Архиепископ з'явився, вдарив його сокирою, а схвильована товпа добила його кількома ударами, волочила його тіло через місто і кинула в ріку Двину. Ті святі моці незабаром знайшли і виставили для почитання вірних. Чуда навершення, що почались то-

ді і продовжуються навіть сьогодні, ніколи не припинялися; українська Церква зростала в силу і ставала більше компактна. Героїчний приклад її святого патрона, апостола й мученика за унію, промовляє і буде промовляти вздовж століть, щоб дійти до його народу і до всіх вірних, які, беручи собі за взірць цю повну молодості жертву, — він ще не мав 40 років — будуть ліпше розуміти значення і вартість його проповідання, «щоб усі були одно», «одно стадо й один пастир, Ісус

Христос учора й сьогодні і навіки той самий.» (вийняток з промови Апостольського Делегата Впресов Архiep. Амлето Г. Чіконяні у Вишингтоні з приводу посвячення укр. кат. Духовної Семінарії 28. травня 1950.)

Ось так розуміють і доцінюють нашого Святого чужинці! А ми, чи ми «ліпше розуміємо значення і вартість проповідання св. свщм. Йосафата? Якщо ні, то просім Його, щоб в нашій серця влив **силне бажання Єдності**, за яку Він віддав своє життя.

ГОТУЙМО КАДРИ!

ТАК. Готуймо кадри. Це клич, що часто несеться на сторінках нашої преси на чужині. Готуймо кадри технічні, фахові до різних ділянок громадсько-державного життя, щоб у слушний час доповнити ряди, які ворог винищує на Рідних землях. Але між кадрами, про яких підготовку говориться і пишеться, є і «забуті кадри», про які дуже мало, або й зовсім не пишеться, або лишається журбу про них одним лиш чинникам.

А тими «забутими кадрами» є **справа священничих покликань.** Мало хто думає над тим, кому прийдеться стати до праці у св. Церкві у випадку встановлення свободного життя в нашому Краю. З тих, які там остали, ми не знаємо, чи ворог багатьох в живих залишить. А що тоді? Фахівців, інженерів і прочих, ми можемо візвати і з поміж чужинців. Але священник, цей, що має виховувати душу народу, він мусить вийти з пня народу. Це не перечить фактові, що в рядах нашого духовенства станули і стануть ідейні одиниці з других народів, але лиш на них ми не можемо числити, бо другі народи не мають тепер надміру покликань.

Як їх готувати?

Тому: кадри священників мусимо дати ми самі. Чи думаємо про

це? Але думати є замало. Справа священничого покликання це передовсім справа Божа. Чи моляться наші матері, щоб Бог покликав їхню дитину Собі на службу? Здається, що ні, бо наприклад з поміж цілої нашої маси еміграції у Франції немає до тепер **ніодного** кандидата до духовного стану! Є різні кандидати, а немає кандидатів у службу Богові. Це явище дуже загрозове, бо число священничих покликань є мірилом вартости народу.

Виховувати!

За священничі покликання треба молитися. Але треба також в відповідному напрямкові виховувати. А чи можемо вимагати, щоб було священниче покликання там, де родичі роками не сповідалися, або не моляться, або допчуть Божі заповіді?.. Ясно, що ні. Покликання будуть там, де буде сильніше релігійне життя.

Моліться!..

Тому ці слова в першу чергу до Вас, Християнські Батьки відносяться. Моліться, щоб Бог дав Вам цю найбільшу ласку, яку Вам може дати, коли покличе Вашу дитину Собі на службу. Чи може бути більша радість для Матері, коли глядітимо, як її син принесе Безкровну Жертву за неї? О, ні. Це найбільша радість, яку може мати християнська мати.

Семинарії

Коли Ваша дитина звириться Вам зі своїм бажанням служити Богові, то не відводіть її від цього. Противно, заохотіть до цього і моліть Бога о ласку витривання в цьому покликанню. А коли дитина виростає, порадьтеся нашого священика, а він Вам вкаже, як далі поступити. Ми маємо на еміграції свої Духовні семинарії і там Ваша дитина зможе сповнити свою мрію і стати священиком у своєму рідному обряді і працювати для спасіння душ свого на-

роду, а така праця це рівночасно і праця для народу. Бо виховуючи добрих християн, Ваш син виховуватиме і добрих членів свого народу.

Українські Матері на чужині! Слово за Вами! На Ваших материнських колінах, у Ваших раменах мають вирости нові, численні ряди тих, які прийдуть на зміну тим, яких винищує переслідування. Наша св. Церква, наш Нарід жде цього від Вас і вірить, що Ви не заведете надій!

Душпастир.

В. Дз.

СМЕРТЬ МІСІОНАРЯ

Доволікся під кущ молодий місіонар —
Серце рветься ще жити,
Не врятує його у тих джунглях лікар
Тай нікому його схоронити.

Так бажав би ще жить для Ісуса Христа,
У лісах розливать Його світло,
Та засохли уже опалені вуста,
Очі від сонця осліпли.

Але в серці його дух молитви пливе:
“Збережи, Христе, зібрані душі.
Вівчаря їм пішли в святе Імя твоє,
Щоб їх нас і поїв у посусі.

Рідний край осіни і рідню дорогу:
Задля Тебе мене пострадали.
Хай не знають, що я вже на віки заснув,
Щоб про мене живого думали!”

Прилинув із висот сокіл — ангел у бір
Забрав душу святу з поміж квіття
І поніс її ген, в блакить неба, до зір,
Де немає журби-лихоїття.

Прилітали їдкі комарі знад озер —
Виїдали очі і стопи.
(Україно! Де Твій молодий піонер?
Хто ж горе Твоє жертвою стопить?)

Там, де вмер місіонар, нині церква стоїть.
Виростають містечка і села...
За посвяту життя Бог стократно платить,
Тисячам шлях до вчності стелить.

(За “Місіонарем”, Філядельфія 1950. ч. 8)

КОЖНОГО року в передостанню неділю жовтня (в цьому році 22. жовтня) католицькі місійні організації влаштовують так звану "Світову Місійну Неділю". Вона має на меті пригадати всім вірним про обов'язок активно допомагати св. Церкві у сповненні Христового наказу: "Ідіть і навчайте всі народи". Роблять це місіонарі-священники, які працюють в поганських країнах, сестри монахині, вчителі, але цього замало. До цієї праці мусять включитися всі вірні, коли бажаємо, щоби Христова Церква поширилася між всіма народами. І саме Світова місійна неділя рікрічно пригадує нам цей обов'язок. Всі обов'язані помагати св. Церкві в поширенні Христової віри. А як? Молитвою за успіх місій, грошевою допомогою на цілі місійні, зрозумінням, що Христова віра має запанувати по цілому світі. Одним зі способів допомоги місіям є збірка вживаних поштових значків, як це робить і наш журналік.

Закиди...

Не говорімо, як це каже дехто: "Ми ж маємо свої місії, ми будемо мати свої потреби..." Це пуста балаканина. А ми, наші потреби, чи це не є потреби св. Церкви? Та ж самозрозуміло, що у слухний момент св. Церква допоможе і нашим потребам (а чи не робить цього вже й тепер?) Тому з нагоди Світової Місійної Неділі включімося й ми в цей загальний фронт поширення Христової віри. **Наші потреби, наші місії, це лиш відтінок цього загального фронту.** Тому не сміє бракнути й нас! Сказав одним місійний діяч: "Поможімо занести віру там, де її ще не знають, то вона буде сильнішою і серед нас самих".

Допоможімо св. Церкві в її місійних потребах і завжди зберігаймо належне зрозуміння для цієї Христової Справи.

**СВЯТА ТЕРЕНЯ ВІД ДИТЯТКА ІСУС
ВЗІР ТА ПОМІЧНИЦЯ СВЯЩЕНСТВА**

(Продовження)

Зміст попереднього: Дорога "духового дитинства", Священничий союз з Лізіє та його статuti.

Членам Священничого союзу св. Терені св. Церква надала численні відпусти, які також доказують, яке велике значіння прив'язує Апостольська Столиця до цього Союзу. Папа Пій XI апостольським листом з дня 1. серпня 1933 надав членам Союзу такі відпусти:

Повні відпусти: (на звичайних умовах)

1) в день вступлення до Союзу. (За день вступлення до Союзу треба вважати день, в якому внесено прохання про впис, особисто, чи листовно. В листі треба точно подати день прохання, щоб ця дата була вписана на вписовому листку. Можна також вибрати собі довільний день за день вступлення до Союзу, але це треба точно заподати);

2) кожного року в день 30. вересня в річницю смерті св. Терені;

3) в річницю священничих свячень.

Частинні відпусти:

1) частинний відпуст 7 літ для членів, що беруть участь в реколекціях,

або у Священничому дні, що їх організується кожного року в Лізіє;

2) відпуст 100 днів для членів Союзу за кожноразове відмовлення молитовки: "Господи Боже, Ти, що вогнем Своєї Любови"... або за сповнення якогось діла побожності, чи любови в душі статутів Союзу.

Ті численні відпусти повинні заохотити якнайбільше число священників вступати в ряди Союзу. Для тих, що вже вписані нехай послужить пригадкою, щоб користати з тих відпустів

В попередних числах було заподане про історію повстання Священничого Союзу і заподано його Статuti. Тепер годиться, щоб на їх основі ще раз пригадати собі головні цілі Союзу.

Ціль Союзу

Перш всього Священничий союз св. Терені це не якесь священиче товариство, що має конкурувати вже з існуючими священичими товариствами. Він, Священничий союз має на меті створити спільноту священничих душ, духовну родину, яка буде старатися жити життям духового дитинства, яке в попередних числах

квартирника було обговорено. В нішній добі, більше, як коли відчувається потребу спільноти та праці в гурті. І тут наш Союз старається прийти з поміччю, даючи загальні напрямні священникам, без огляду на походження, мову та становище, чи згромадження, якщо йде про монахів.

Середники

Цього духа дитинства члени Союзу мають черпати в найчистішому джерелі духового дитинства. А тим джерелом є: **св. Євангелія, Розважання та Пресв. Евхаристія**. Тому по черзі перейдемо ще раз ці джерела.

Свята Євангелія це Кодекс духового дитинства. Св. Тереня завжди носила її на своїй груді. "Понад все проче кормом для мого розва-

жання це св. Євангелія", говорила. А при кінці свого життя сказала: "Щодо мене, то я вже нічого не знаходжу в книжках. Мені вистарчає св. Євангелія".

Тому також її ученики, члени її Союзу будуть кожного дня читати хоч би кілька рядків з цієї Книги книг. Будуть її вияснювати при допомозі затверджених церковною владою коментарів та біографії Христа. Будуть відносилися до неї як до конкретного післанництва, що його до них посилає Небесний Учитель. А потім будуть старалися, щоб св. Євангелією пройнялися всі їхні вчинки. Бо світ завмирає у духовому житті лиш тому, що відвернувся від Христової Євангелії.

(Дальше буде)

МУСИМО ПІТИ ВПЕРІД!

РОЗХОДИТЬСЯ тут Дорогі Читачі про наш малий журналік. Ви часто стрічали на його сторінках тривожні заклики про допомогу, щоб його втримати «між живими». Такої небезпеки властиво тепер немає, щоб ізза матеріальних причин він перестав виходити. За три роки наш журналік вже здобув собі «право горожанства» і свій гурт читачів, симпатиків і співробітників. Але, Дорогі Читачі ми не сміємо стати на цьому, що нам вистарчать ці чотири числа журналіка на рік! Для нашої душі це був би за малий духовий корм на 365 днів в році! Це Ви всі признаєте. Ми мусимо піти вперед! Вперед хоч би на один крок.

Раз на два місяці

Таким одним кроком, Дорогі Читачі повинна бути частіша поява нашого журналіка. В 1951 році хочемо видавати його принайменше раз на два місяці. Але це зможе статися лиш тоді, коли Ви самі до цього допоможете. А як? проста справа: нехай кожний з Вас приєднає хоч би по одному читачеві. Бо ще й тепер є на жаль багато департаментів у Франції, де живе багато наших людей, а там розходиться часом смішне число кількох примірників нашо-

го журналіка... Болюче, але правдиве. Не маємо претенсій, що наш журналік є найкращий, але з практики знаємо, що багато наших людей не читає жодного релігійного друкованого слова. А у висліді що діється? Повстає релігійна збайдужілість, явище таке часте між нашими вірними. Вожности до св. Церкви немає, але немає і глибокого релігійного життя.

Тому проголошуємо цей четвертий квартал Святого Року періодом поширення нашого журналіка. Від Вас, Дорогі Читачі буде залежати, чи журналік буде виходити частіше. Якщо число наших Передплатників досягне суму одної тисячі, тоді він появиться частіше. Слово за Вами! Мусимо піти вперед! Мусимо розбудувати сильну релігійну пресу у Франції. Слово за Вами, Дорогі Читачі. Ждемо на Ваші діла в поширенні журналіка!

Адміністрація.

ПРИГАДУЄМО

що кожного першого четверга місяця правиться Служба Божа в наміренні наших Передплатників, Читачів і всіх наших Почитателів св. Терені. Ось дні цих Служб Божих до кінця 1950 року:

5. жовтня, 2. листопада і 7. грудня.

«ВЕРВИЦЯ ДІТЕЙ»

Додаток до «Слідами Малої Святої»

Ч. 4 (7). ВЕЛИКА ДЕВЯТНИЦЯ РІК II.

1950.

ПО ВАКАЦІЯХ

З випочатими силами вертаете ростете великими зробити багато
Дорогі Діти до своїх шкільних доброго для нашої Церкви і для
обовязків, щоб взятися наново до цілого нашого Народу. Цього
праці. Зачинайте з Богом! Вчіть- Вам бажає.
ся пильно, щоби колись, коли ви- Ваш Приятель.

СЯЄ, ТВІЙ, О МАТИ, СТЯГ!

Дивлюсь на небо голубе — безкрає,
В заграві розпещене — в світляних морях...
— Чарівною лентою із них розвиваєсь
І сяє Твій, о Мати, стяг!

Під ним зібрались діти сліз долини,
Тебе виглядають з тугою в очах...
Ти їх голубиш — до висот підносиш —
— Де сяє Твій, о Мати, стяг!

**

В часах руїни, злиднів, одчаю —
— Єдина потіха, підйом до життя,
Одна загорода на пропасти краю —
— Сієє Твій, о Мати, стяг!

У бездоріжжях тьми цього світу,
В розкаженілих "житейских волнах"
— Маяком, дороговказом непомільним —
— Сієє Твій, о Мати, стяг!

**

Коли піг смерти зачне нас студити,
Тягар тривоги давити в грудях...
Хай авреолом — завдатком побіди
Сієє Твій, о Мати, стяг!

В радості, в силах, в великих бажаннях
В рожевих сприйманнях, в безжурних літах,
В кипінні крові, в юнацьких змаганнях...
Хай сяє Твій, о Мати, стяг!

**

О краю мій! вже не стогнать Тобі в кігтях хижацьких, —
Вже чути гомін волі, — когорти крицеві встають!...
На затризублених щитах, щоломах —
— Тобі скарб волі й перемог несуть!

Із запустіння встане Нарід,
Відродиться... промостить славі шлях...
Тоді на вежах Юра і Софії
Засяє Твій, о Мати, стяг!!!

Христофорський.

ВЕЛИКА ДЕВЯТНИЦЯ

ЗА нашим традиційним звичаєм, Дорогі Діти також і в цьому році кличу Вас до численної участі в Дев'ятиці молитов за Батьківщину, яку всі члени «Вервиці дітей» будуть відбувати перед Празником Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії. Взиваю до неї не тільки членів «Вервиці дітей», але всіх почитателів Божої Матері, всіх, кому дорога доля нашої Батьківщини. Спосіб відбування цієї Дев'ятниці Вам вже знаний, Дорогі Діти. Він дуже простенький: щодня проказати десятку вервиці. Коли можете, то додайте подану тут молитву Великої дев'ятниці. Буде дуже гарно,

коли закінчите її спільним святим Причастям в наміренні нашого Народу. Коли висповідається, запричащається і помолиться в наміренні Святішого Вітця, то достапаєте повного відпусту.

Участь в Дев'ятниці залежатиме багато від Вас самих, Дорогі Діти, від того, чи Ви потрапите до неї заохотити якнайбільше число Ваших товаришів, товаришок, батьків, приятелів і знайомих. А рівночасно це буде знаменитою нагодою приєднати нових членів до «Вервиці дітей».

Тому кличу ще раз: «Якнайбільше учасників у Великій Дев'ятниці молитов за Батьківщину!» . . . .

МОЛИТВА ВЕЛИКОЇ ДЕВ'ЯТНИЦІ В 1950 РОЦІ

«**О**, Пренепорочна Дівце! Царство тьми зі своєю ворожнечею, ненавистю до Бога і переслідуваннями св. Церкви ширить з кожним днем своє знищення і хоче залити весь світ. В такій небезпеці, до кого ж ми прибігатимемо, як не до Тебе, Яку Господь Бог поставив Посередницею всіх ласк, Царицею і Покровителькою Всесвіту, Матір'ю всіх людей? Тому ми припадаємо до Твоїх стіп і в Тебе благаємо порятунку. Згадай, о Маріє, що Господь Бог зробив Тебе такою могутньою для нас, такою доброю і такою скорою до помочі. Згадай, що лиш Тебе лякається сатана і він не може Тебе перемогти, бо Ти стерла йому голову.

Збережи нас від безбожного ворога, що бореться з Христовим царством, що переслідує св. Церкву, що спричинює стільки терпінь. Затримай наступ безбожних, положи кінець їхньому насильству.

Верни волю поневоленим народам. Переслідуваним подай силу в вірі і визволи їх. Наверни тих, що їх переслідують і виеднай ласку

прошення. Всім випроси ласку мира і спасіння.

Пренепорочна Дівце! Складаємо Тобі подяку за весь Твій по-

кров, яким Ти нас зберігала, дякуємо за всі ласки, які нам зішлеш, щоб колись в небі ми могли побачити, скільки ми Тобі завдячуємо і там у вічності повтаряти Тобі вічну пісню подяки. Амінь.

Дві сестрички Ганя і Катруся Козак (півд. зах. Франція), членкині «Вервиці дітей» шлють привіт всім членам. Катруся (менша) вміє співати гарні українські пісні...

І СЕРЦЕ ТАК ГОВОРИТЬ...

Матусенька мені говорить,
Про наш чудовий Рідний Край,
Де тихі води, ясні зорі,
Квітчастий луг, зелений гай,
А в тім гаю пташині хори —

І серце так говорить...

Матусенька мені говорить,
Що хоч живем на чужині,
Про рідні села, ниви, гори,
Ми не забудемо, о ні,
Не здавить нас ні сум, ні горе—

І серце так говорить...

Матусенька мені говорить,
Що прийде день, що прийде час:
Заграє вільно рідне море,
І Рідний Край покличе нас
На тихі води, ясні зорі —

І серце так говорить...

М. П.

(за «М. Друзями»).

В ЛИСТОПАДОВУ НІЧ

РІК-РІЧНО цілий наш нарід згадує Листопадові роковини. День Першого Листопада... Це річниця славного дня, коли Західні українські землі засвідчили перед цілим світом, що вони бажають жити свобідним самостійним життям, що вони — частина України, а коли так, то має в них панувати український нарід. Це день **1 листопада 1918 року**, коли на мурах міста Львова, а з цим на мурах цілої Галичини замаляли українські прапори. Цей день започаткував нову добу в історії України, добу змагань за незалежність Західних Земель. Вправді ця боротьба закінчилася невдачею, бо на наших землях знова повівають чужі прапори. Наші землі тепер знова попали під вороже панування. Але ми всі свято віримо, що це лиш тимчасово. Прийде знова хвилина і український нарід прожене зі своїх земель всіх чужинців і сам буде паном на своїй землі так, як це сталося з другими народами.

А до цього часу в Листопадові роковини ми всі клонимо свої голови з пошани для Цих, які в Листопадову ніч 1918 року виступили до боротьби за краще майбутнє. Склонимо свої голови і ми, члени «Вервиці дітей», яка своїми молитвами бажає випросити в Божої Матері, щоб чимскоріше прийшов новий Листопад, щоб він приніс нам всім так довгоожидану хвилину Волі.

В день Листопадового зриву, Дорогі Члени «Вервиці дітей» ми занесемо свої молитви за душі Поляглих за волю України!

В Листопадові роковини, Дорогі Члени «Вервиці дітей» ми ще сильніше стиснемо в наших руках свої вервиці і зі збільшеною ревністю прокажемо свою щоденну десятку за Рідний край!

Вони-Герої підняли вгору наш рідний прапор... Ми своїми дитячими молитвами вимолоймо в Бога Хвилину, коли наш прапор заграє на завжди на мурах нашої Столиці.

П.

ВАКАЦІЙНИЙ СПОМИН

(Виймок з листа членів
"Вервиці дітей")

Гурточок українських дітей в Ля Мюр (в Альпах, Франція). Вдоволені українським Богослуженням, яке мали нагоду бачити перший раз в неділю 25. червня 1950. пересилають своє сердечне поздоровлення всім українським дітям по цілому світі. Впевняють, що також своїми молитвами допоможуть Рідному краю.

...“О, як нам тепер сумно, Дорогий Отче. Вчора ми так гарно бавилися, рано у свято Успення ми були в церкві, потім ми були в нашому лісі, а пополудні так гарно бавилися з Вами мячем. А сьогодні це вже не те саме. Сумно. Ми завжди про Вас думаємо. Разом з нашими Родичами ми молимося за Вас щодня рано й вечір. Просимо Бога, Божу Матір і святу Тереню, щоб Вам приготувала дорогу повороту до Ваших Родичів. Я буду просити святу Тереню, щоб стелила Вам дорогу рожами, поки не вернете до рідного дому. А тепер я кінчу свого коротенького листа, Всечесний Отче і бажаю Вам багато успіхів і доброго здоров'я”.

“Слава Ісусу Христу”.

Реня Роза (Франція).

Й. В. Гете:

ГУЛЯЙ - ДЗВІН

(БА Л Я Д А)

Ніяк одна дитина йти
До церкви не хотіла.
В неділю рано, в день святий,
У тихе поле бігла.

Казала мама: дзвонить дзвін,
Дає тобі він знати,
Щоб в церкву йти, а ні, то він
Готов тебе забрати!

Не вірю, ні, це все брехні
Дитина погадала.
Так як зі школи в будні дні
У поле поманджала.

Не дзвонить там вже більше дзвін,
Він висить на дзвіниці,

Переклав І. Будицький,

Тяжкий такий... І навздогін
Він пуститься? Дурниці!

Та що за жах! Велике щось,
Округле на загоні!
Ой, дзвін! Він котиться тут ось
В шаленому розгоні.

Мене накриє! Навпростець
Дитина утікає
Крізь поле, луг і накінець
В церковцю забігає.

І вже в неділю, в свято теж,
Не дасть себе просити,
Почує дзвін з церковних веж,
То в церкву йде молитись.

(за Філядельфійським “Місіонарем”).

ДУХОВНІ ПРИВІЛЕЇ ЧЛЕНІВ «ВЕРВИЦІ ДІТЕЙ»

В попередньому числі були подані статuti “Вервиці дітей”. Тут подаємо спис духовних привілеїв членів цього дитячого товариства. Св. Апостольська Пенітенціярія декретом з дня 29. березня 1938 надала такі відпусти для “Вервиці дітей”:

Повний відпуст на звичайних умовах (сповідь, св. Причастя і молитва в наміренні св. Вітця):

1. Ревнителям і ревнителькам в день їхнього прийняття (тут треба розуміти день, коли почали працю з

дітьорою. Якщо ще не доступили цього відпусту, то можуть доступити в день, який собі виберуть).

2. Дітям в день, коли підписують свій членський образець (цей вписовий образець не є обов'язковий, але згаданого відпусту достапають лиш ці діти, які його підписують).

3. Ревнителі і ревнительки, а також діти в такі свята:

- Різдво Христове,
- Непорочне Зачаття, Різдво Пре-

чистої Діви Марії, Введення, Благовіщення, Стрігіння і Успення.

в) В річницю появ Божої Матері в Люрд (11. лютого).

4. Ревнителіам і ревнителькам, коли три рази на тиждень проводять десяткою вервиці дітей в церкві у стіп престола.

5. Дітям, коли в одному тижні бу-

дуть брати участь пять разів в десятиці вервиці в церкві.

ВАЖНЕ: Щоб користати з цих відпустів, члени, або група дітей мусить бути канонічно злучена з Централією "Вервиці дітей". В справі такої канонічної злучки писати на адресу нашого журналіка.

Катря Гриневичева

МАКИ

Жінка Йосипа, теслі, ходила по хаті з недужим своїм хлопчиком на руках. Журливо нахилилася над ним, цілувала його волосся, мабуть, удесяте вже розпочинала свою колисанку. Співала в ній про голубе небо, нагріте теплом Божої любові; про ручай, закосичений незабудьками, як очі янголят; про зябликів та синичок, що саме тепер ховаються у захищені материнських крил.

Дитя зігнуло слухаючи, схилило й собі головку ще ближче до грудей Марії і з губками розлеченими жаром запало в глибокий сон.

Мама поклатла його обережно на вбогій постелі, а сама боса, як була, побігла за ліками в місто. Щоб не гаяти часу, пустилася навскоси полем, з якого шойно вчора сусіди забрали збіжжя.

Перші вечірні сумерки волоклися вже по світі, і пронизливий вихор гудів поверх скиб. Із дерев на межах синалось зівяле листя, по борознах миготіли озерця води, мов срібні. Ген у долині, чорнів Назарет.

Марія бігла щосил, аж вітер лопотів її одежиною, зривав хустину з русого волосся, спиняв віддих у грудях.

І враз заворушилось на полі все покривдене, налякане, дожидаючи рятунку. Безлиста рокита, що дуже боялася зими, доглянула здалеку Матір Божу і розчепірим гіллям зачепила прохожу. Зачепила, придержала, стала просити жалібним тріском корчавих пругів:

— Зупинися на часок, найсвятіша! Обійди тільки раз кругом, щоб замегіль пошадила мене на тому відслоненому місці.

Але жінка теслі перебігла розгублено мимо неї, сильніше закутавши платинкою натомлене обличчя.

Стрінула ще світлушку, замотану в павутиння — тільки б зірвати сітку хижака-павука — та Мати Божа так поспішала, що чула серце в роті.

Не спинила її й пташка, що кілька разів вдарилась на лету об її колі-

на, забігаючи й собі допомоги у святої мандрівниці.

Її пернаті діточки, кимось налякані, розбрелися по очереті, і вона даремне закликала їх до себе криком горя та розпучи.

Марія не спостережала сьогодні нічого на цій гіркій дорозі. З її босих порепаних ніг пила краплями кров і позначувала на стернині пурпурову доріжку, одну й другу...

В аптеці ждало багато жінок. Аптекарь видавав ліки чергою, і Марія ледве перед північчю вернулася до хати. Зараз із порога глянула на дитину. Вона спала спокійно, рясний цілющий піт уквив маленьке чоло. Мати з полегкістю схилилася на поруччя ліжка, відпочиваючи після томної дороги. Пересиділа так усю ніч на сторожі Ієусового сну.

Ранком, як сонце кинуло на Назарет перший жмут проміння, через шибку, що її протирали з роси ручки малого Сина Марії, видно було на полі два рядки маків, мов довгі шнури коралів. В ранішньому деготі вони тремтіли, як живі, на своїх високих і тонких стеблинках, а сонце пестило останнім теплом їх румяні пелюстки.

Усю днину збігалися діти з Назарету, щоб нарвати цих квіток з неба, але вони скоро вянули. До того ж ішла осінь, що доти мне квіти дощем і бе лютими вітрами, поки з них не облетить Богом дана краса.

І маленький Ієус Назарець вибиг у теплий полудень погратися з ровесниками помік ті маки, червоні як огники, крилаті як метелики і крихкі як мрія. Коли вже мав доволі забави, назбирав гарну китицю і з веселим співом спішив до хати.

Біля вікна у сонці сиділа його молоді Мати і прятала сивий льон, а веретено іскрою вертілося в її пальцях. А як схилилася, щоб придержати в обіймах свого пестунчика, він успів уже вбрати її волосся в ці тремтучі вогненні квітки, мов у царську корону.

Повна тихої погоди, дивилась на
нього обдарувана Марія...

З тієї пори посеред піль, де росте

хліб насущний для людей, з кож-
ним літом цвітуть доріжки Божі, мов
довгі шnurки коралів.

ГОРДИЙ ГРИБ

Серед лісу є дубок,
Під дубком росте грибок.

Вчора був грибок ось — тицький,
Мов наперсточок маціцький.

А сьогодні — го, го, го,
Не впізнали б ви його!

Став на дуба гриб дивитись,
Перед дубом став хвалитись:

"От, ще день, чи два зажди,
Стану більший я, як ти.

Так тоді ти геть з поляни,
Гриб отут за пана стане!"

Ще не вимовив тих слів,
Вийшла баба з — між куців.

"Он який!" — І за хвилину
Гриб беркицьнув у торбину.

Так пропав по нім і слід —
З'їв гриба у ющі дід.

Р. Роляник,
("М. Друзі").

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Як про це пишемо на ішому місці
проголошуємо четвертий квартал
1950 року кварталом пропаганди й
поширення нашого квартальника. То-
му в цьому числі кожному залучає-
мо поштовий мандат. Просимо не
змарнувати його, але використати
для висилки передплати для нового
передплатника, якого кожний пови-
нен приєднати. Це буде найкращим
Вашим дарунком для нашого журна-
лика під кінець третого року його
існування. При цій нагоді просимо не
забути і на малу лепту на пресовий
фонд нашого журналика. Згори дя-
куємо!

ЗАМОВЛЯЙТЕ, бо вже на вичерпанні:

"Життя св. Катерин Лябуре" 30 фр.
"Незабудька з Франції" .... 30 фр.
Крім того можна купити:
"Підручник Братства Божої Матері" . . . . . 50 фр.
"Два молебні" . . . . . 20 фр.
"Девятниця до св. Терені" .. 10 фр.
"Поучення молитви на вер- виці" . . . . . 5 фр.
"Малий молитовник" . . . . . 30 фр.
"Божа наука" . . . . . 200 фр.
"Свята Євангелія" . . . . . 110 фр.

Висилаємо лише за попереднім на-
дісланням грошей. Кошта пересилки
покриває замовляючий, при більшому
замовленні адміністрація.

НОВИЙ РОБІТНИК НА ХРИСТОВИЙ ВИНОГРАДНИК

Цьогорічний Празник Переображен-
ня Господнього в Українській Папсь-
кій Колегії в Римі окремо величаво
відбувся. Мури Колегії, що звичай-
но на літній час стоять пустою, ожи-
вились знов на цей день від гамору
своїх вихованців. До святочного на-
строю ще долучилась радість питом-
ців, бо один з тих в той День пере-
живав свій Тавор: з рук Преосв. Вла-
дики Кир Івана дотеперішній дякон
Степан Вівчарук прийняв в часі спі-
ваної Літургії ласку і ступінь презві-
тера. Та це не тільки сама подія при-
ватна, Тавор тільки в душі Нео —

ерея о. Вівчарука, — ні! це річ за-
гальної ваги. Це відгомін ще недавно
минулого, а передблиск скорого май-
бутнього Тавору нашої українсько-
католицької Церкви.

Це знак і доказ її невміручости.

Нео-ерей о. Степан це також член
української громади Священничого
Союзу св. Терені. Бажаємо Йому
обильного апостоліяту за заступниц-
твом Малої Святої. Нехай її "рожі"
товаришать Йому у праці на Христо-
вому винограднику!

Редакція "С.М.С."

Выходить за дозволом Духовної влади.

Dir. responsable : PROKOPIW. — Impr. de la S.N.I.E., 32, r. de Ménilmontant, Paris.